

(partinagy)

MAGYAR MESÉK

PÁRATLAN OLDAL - LVIII. évfolyam, 1. szám, 2014. január 3.

Egyszer volt, hol nem volt, vót eccő a jászmagyar vidéken egy retardai ember, kirú utób az Orbán Népe vezércikkbe megírta, hogy nem más, mint gyűlöletturbózó, szadeszkomenista sírásó, ki a tömegre gumilövedékkel, a faluszéli ház cigány lakójára éleslőszervel lútt, s azóta es mindent megtesz a hatalom megkaparintásáé, jó lessz végre föllismerni! Egy gennygócista, hogy a karácson kövéri kerékvágásábú ki ne zökkenyjünk. Avvót, hogy ez az ember ügön felbőszénkedett, mikó hírit vette, hogy egy képviselő szűzmárjás kúccstartókat osztogatott az éjféli misén. De nem ám mutyiba, hanem a plébános segedelmivel, ki a szószékrűl es béjelentette a térség istápjának gálánt ajándékát. Cikázott templomrú templomra Márjás Pócs János uram, világétott a kezibe a teccsópunga, ollan vót, mint a Fidesz betlehem csillaga, made in China. A retardai ember meg szabálos otrombózt kapott ettől dühibe! Másnap addig forgatta az aláírt kegytárgyat, míg oda nem vuduzott egy virtigli hitlerbajuszt a kúccstartó csöpnyi orra alá. Meggyalászta, na. De ez nem vót ölég! Mer az antiklerikális dúlásfúlás közepette úgy megteccett néki ennen suttyósága, hogy huncfutú lefénképözte mobilval a produktomját, s bémélezte a Jászblog nevű orgánomba. Azok meg abbahejbe főbocsájtották a világhálóra a Szűz Máriját, hogy ejnye mordizombiatta, mecsoda kampánygusztustalanság illet cselekedni egy templomval s hívóível. Hanem az odapingát bajúsz valahogy ekerüte a figyelmököt. Idióták vótak, na. Vagy azér, mer aszitték, hogy gyárilag illen a kús Márja, vagy azér, mer úgy vótak véle, meg kő bélyegezni az ellenséget bármi áron, ha egy torkosmatildi billogozóval, hát avval, a cél szenteséti az eszközt. Terjedett es a kús kúccstartó a neten szertefeale a förtelmös bajúszval, erőst ejnyeanyászták a Pócs képviselőt, hogy így kufár meg úgy. Ammeg velejig fő vót háborodva, hogy mér baj a figyelmesség? Há dehogy akart ű kampányúni, pláne elibe nyomakodni a Szűzanyának! Csak a szeretet gyertyalángjának kús zabszeme sehogyse fért el őbenne, mer ű ha meglátott egy kúccskarikáni Szűz Máriját, mingyán főhorgatt benne az ajándékozás szép libidója, mindeggy vót, millen vót, csak műanyag legyen, s alá lehessen írni a Jézuska nevibe, hogy Pócs János. Szerette elképzeln, ahogy a bódogságos küsmama világít a setét nadrágzsebbe meg a marokba, ha ki kő menni éccaka, ugye. A névtelen béküldőember viszont a maga filctollá eccerűsödött politikai véleményivel mást szeretett. Szomorú vértulokságában ügön szerette hitlerbajúszval elképzeln az öszves ellenlábás atyafiját, annak gusztusos és gusztustalan kúccstartójával egyetembe. Mindet, akikkel nem értett egyget. S bezon, vót az illenekbű bővön, hejszen ha belegondút, a magyarok földjin a magyar mán nem értett egyget se, saját magával az élen, amíg meg nem halt.